
1. Господ ще воюва за теб, ти остани спокоен

Карола Кръстева, Стамболийски

Заштитата на магистърската теза мина успешно. Бях щастлива, че нещата се подреждат. Но не подозирах, че ми предстои потешък изпит – дълбока пропаст, от която само Бог можеше да ме извади.

В края на септември миналата година се проведе мащабна евангелизация в София. Помагах в организацията, в раздаването на покани и в медицинските екипи. Прибрах се вечерта у дома. Умирах от глад. За вечеря имаше гъби. Хапнах, а после разказах на баба и дядо за интересния ден.

На следващата сутрин се събудих с нечовешки болки в стомаха. Кризите се засилваха и трябваше да взема мерки. Родителите ми ме посъветваха да извикам Бърза помощ. Линейката пристигна за минути. Прегледаха ме и ме закараха в Пирогов със съмнения за наравяне.

Оказаха се прави. Настаниха ме в отделението и ми направиха изследвания. Обстановката беше тягостна. Същата вечер докараха няколко момичета на моята възраст с опити за самоубийство. Всичко, което можех да направя, е да се моля и за тях, и за себе си.

На следващия ден утрото дойде с лоши новини. Завеждащият отделение ми се скара, че съм яла гъби, а между тях е имало и зелена мухоморка. Каза ми, че най-вероятно ще умра вечерта, когато изтекат 48 часа от консумацията. Усетих тъмна пелена да пада пред очите ми. Какво да променя за един ден? С кого да се сбогувам понапред? Точно сега ли трябва да си отида от този свят?

Докато плачех, усетих една ръка на рамото ми. Едно от момичетата ми каза, че Бог ще се погрижи за мен! Но как щеше да стане това? Разговарях с родителите и приятеля си. Насърчавах ги да държат здраво вярата. Каквото и да стане с мен искам един ден да ги прегърна пред портите на вечността!

Докторите ми съобщиха, че ще ми пречистват кръвта. Но бързо трябваше да се намери немалка сума за необходимите принадлежности. Божията ръка предварително беше подредила всичко! Няма-

ше и час, когато родителите ми пристигнаха в София. Плачеха, но се опитваха да ме обнадеждат! Цяла България се молеше за мен! Моят пастор, който ми е като втори баща – Сергей Генев – също ме насърчи. Мисълта, че моите ангели са всички братя и сестри, които се застъпват за мен пред Отец, ми вдъхна сила!

Шест часа прекарах в интензивното. Бях в съзнание, но стрелките на часовника се местеха – изтичаха последните минути на фаталния срок. Щях ли да оживея?! Бог ме обгърна със Своя мир! В съзнанието ми изплуваха много насърчителни библийски текстове и духовни песни! Пеех тихичко и се молах!

Но лошите новини нямаха край. Разбрах, че са приели баба и дядо в болницата със същите симптоми. Молах Бог да ги подкрепи и да удължи живота им!

На следващия ден ни преместиха с баба в стая със собствен санитарен възел. Това стана предпоставка да говорим за Бога с персонала и да подарим няколко книги! Една от санитарките прояви дълбок интерес, след като видя баба коленичила до мен да се моли!

В съботния ден ме посетиха около 40 братя и сестри от различни места! Един от докторите, като видя колко хора са загрижени за моето състояние, предположи, че съм някоя знаменитост! Бях щастлива, защото за първи път усетих каква любов и сила може да се излъчва от нас, адвентистите, когато бъдем единни!

Татко, мама и пастор Генев ми казаха, че е добре да бъдем помазани! До този момент не разбирах достатъчно същността на този ритуал. Но когато ми обясниха, се съгласих. Завеждащият отделение ни даде своето разрешение. Една жена от персонала присъстваше, любопитна да разбере какво е предназначението на помазването! Имах вяра, че веднага състоянието ни ще се подобри, но все още нямаше и сламка надежда, за която да се хванем! Докторите повтаряха, че 95% от случаите завършват със смърт! Единственото, което могат да направят, е да чакат!

Много хора ми се обаждат и ми разказват как църквите им се сплотяват, тъй като често се събират да издигат застъпнически молитви за нас! Бог ми напомни и думите в Псалом 118:13,14 – „Ти, враже, ме тласна силно, за да падна; Но Господ ми помогна. Сила моя и песен моя е Господ, и Той ми стана избавител!“.

Да, усетих как Бог и Сатана се борят за мен и семейството ми! Но бях спокойна, тъй като знаех: „Господ ще воюва за вас, а вие останете спокойни!“ (Изход 14:14).

Два дни след помазването състоянието ни започна да се подобрява! Скоро ни изписаха. Завеждащият отделение ми каза: „Много хора са умирали пред очите ми. Видях как Господ направи невъзможното и ви подари живот! Молете се и за мен на вашия Бог!“.